

چرا اسرائیل نمی تواند پیروز شود

ادگار کرت
نویسنده ی اسرائیلی
ترجمه ی محمد ربوبی

ظاهراً جاده ی خونینی که ما در اسرائیل از حمله ای تا حمله ی دیگر طی می کنیم برخلاف تصور ما پایانی ندارد . این مسیر خونین به سوی قهقرا و نابودی است که در آینده خواهیم دید

« اسرائیل پیروز شود » رو به رو میشوم . بسیاری جوانان که این شعار را روی صفحه ی فیسبوک مشاهده میکنند ، تصور میکنند این شعار به مناسبت عملیات نظامی اخیر ارتش در نوار غزه ابداع شده است . اما من مسن تر از این جوانان هستم و خوب به خاطر دارم که این شعار مدتها پیش ابداع شد : ابتدا به صورت برجسبها روی خود روها و سپس چنان عمومی شد که هر کودکی در اسرائیل آن را تکرار می کرد .

هدف این شعار هواداران حماس یا شهروندان اروپایی نبوده و نیست ، بلکه هدفش فقط و فقط اهالی اسرائیل و جهان بینی لعنتی آتھایی است که چهارده سال است بر همه چیز و در همه جا حکمفرما شده . این شیوه ی تفکر برمبنای تصورات واهی و فاجعه بار آنها ست .

نخستین مبنای تصور آنها این است که گویا انسانهایی در اسرائیل وجود دارند که مانع پیروزی و آسایش حاصل از آن هستند . گویا این خرابکاران - من و همهی اشخاصی که طرز فکر دیگری داریم - مانع پیروزی ارتشمان هستیم . یعنی ما با نوشتن مقالات گزنده و فراخواندن مردم به انسان دوستی و برانگیختن احساس همدردی بازوان نیزومند ارتشمان را به بند میکشیم . اگر ما نبودیم ، اگر ما خائنها وجود نداشتیم ، ارتش دفاعی اسرائیل مدتها پیش پیروز شده بود و سرانجام آرامش و آسایشی که همهی ما آرزویش را داریم برقرار

میشد .

مبنای تصور دیگری که به مراتب خطرناک تر است و در شعار « بگذار ارتش دفاعی اسرائیل پیروز شود » نهفته این است که ارتش اسرائیل می تواند پیروز شود. هر روز یکی از خانواده های مقیم جنوب کشور را پای تلویزیون می آورند که بگوید: « ما پرتاب راکتها را تحمل میکنیم برای این که این ترس و وحشت برای همیشه پایان گیرد».

در طی چهارده سال چهار بار حمله نظامی کرده ایم . آماج حملهی اخیر نوار غزه است و ما هنوزهم همان شعار پرت و پلا را تکرار می کنیم. کودکانی که در جریان حملهی تهاجمی سال ۲۰۰۲ وارد کلاس اول دبستان شدند، اینک سربازانی هستند که به غزه حمله ور شده اند. در جریان هر یک از این عملیات نظامی سیاستمداران مرتجع و مفسرین سیاسی به ما توضیح میدهند که دوران دوستی پایان گرفته و بایستی برای همیشه به این قائله پایان داد. و موقعی که آدم قیافهی آنها را روی صفحهی تلویزیون مشاهده میکند از خودش میپرسد: منظورشان پایان دادن کدام قائله است؟ چون اگر رزمندگان حماس یکی پس از دیگری کشته شوند، بازهم کسی واقعا باور نمیکند آرزوی فلسطینیها برای دستیابی به رسمیت شناختن کشور فلسطین برباد خواهد رفت. پیش از ظهور حماس، علیه سازمان آزادی بخش فلسطین جنگیدیم. و اگر حماس نابود شود، باید علیه یک سازمان دیگر فلسطینی جنگیم . ارتش اسرائیل نمیتواند در این یا آن جنگ برنده شود . اما فقط و فقط تفاهم و سازش سیاسی میتواند امنیت و آرامش برای شهروندان اسرائیل به ارمغان آورد. اما این موضوع را بنا بر ارادهی نیروهای میهن پرستی که جنگ کنونی را هدایت میکنند نمیشود بر زبان آورد. از اینرو هنگامی که آتش جنگ خاموش شود و کشته شدگان دو طرف مخاصمه شمرده شود انگشت اتهام به سوی ما نشانه خواهد رفت.

خطابی که سبب از دست رفتن جان بسیاری میشود البته زشت و ناپسند است و عاقبت خوبی ندارد. اما تکرار دوباره ی خطا زشت تر است. عملیات متعدد نظامی با تلفات جانی بسیاری از انسان ها اتجام گرفت و ما اکنون بار دیگر به همان نقطهی پیشین رسیده ایم . تنها چیزی که در این میان دگرگون میشود و به واقع بدتر و وخیم تر میشود نا توانایی جامعهی اسرائیل در برخورد و کنار آمدن با انتقاد است. در هفتهی گذشته راستگرایان رادیکال به تظاهر کنندگان چپ حمله ور شدند. صفحههای در فیسبوک با عنوان < مرگ بر چپ ها > گشوده شد و بایکوت همه ی آنها ی درخواست شد که به پیروزی اسرائیل باور ندارند. ظاهرا جادهی خونینی که ما در اسرائیل از حمله ای تا حمله

ی دیگر طی میکنیم برخلاف تصور ما پایانی ندارد . این مسیر خونین به سوی قهقرا و نابودی است که در آینده خواهیم دید .

۱۹۶۷ Etgar Keret یکی از نویسندگان معروف اسرائیل .

برگرفته از ۲۰.Juli, FAZ